

Dejanje te opere je v bistvu jedro Shakespearjeve drame enakega imena in je precej epizodno, vendar tragična moč originala tudi ni izginila popolnoma.

V »Otellu« se kaže na nedvojben način, da se tudi Verdi ni mogel popolnoma odtegniti vplivu Wagnerjevemu, dasi pri tem ni malce ni zatajil svojega italijanskega značaja in temperamenta. Izogibal se je tu pač malo bolj onih zunanjih efektov, ki na pr. še v njegovem »Trubadurju« tako zelo prevladujejo, in popel se je do plemenitejših muzikalnih sredstev, toda izneveril se ni sam sebi nikjer. Tudi v »Otellu« občudujemo ono blestečo kombinacijo zvokov, ki smo je v njegovih prejšnjih operah vajeni, in tudi tu je pridržal še melodijo, katere se je Wagner bolj in bolj izogibal — pač, ker mu ni bil dan dar zanjo!

Ponavljal se je »Otello« dne 9., 13. in 25. oktobra. Pelo se je vsakokrat izborno. Gospod Orzelski (Otello), gospod Angeli (Jago) in gospa Skalova (Desdemona) so moči, s katerimi se slovenska opera lahko ponaša. Vse kaže, da se imamo nadejati letos od opere posebnega užitka.

Dne 20. in 23. okt. se je pela izvirna Parmova opereta »Amazonke«. Pri tej priliki smo se iznova prepričali, da nam je podal gosp. Parma s tem delom opereto, s katero se glede ljubkosti in bogatosti melodij niti mnogo nemških operet ne more primerjati.

Dr. Fr. Zbašnik.

Upodabljaljoča umetnost

Nove slike. Gospod Peter Žmitek, znani naš umetnik, je razstavil pri knjigotržcu gospodu L. Schwentnerju četvero slik, ki pričajo o lepem napredku njegovem. Strokovnjaška ocena teh del nam je obljubljena in jo priobčimo prihodnjič.

—a—

»Lica iz Trnova« in »U crkvi« je naslov dvema slikama naše odlične umetnice Ivane Kobilčeve, ki ju je prinesla Serajevska »Nada« v svojem 20. letošnjem broju.

—j—

»Slovo domobranca« ali »Odhod na vojsko« se nazivlje kip, ki ga je bilo nedavno videti v izložbenem oknu trgovca Kolmana v Ljubljani — delo mladega umetnika — začetnika, gospoda Josipa Vrbanija. Kip predstavlja domobranca, poslavljajočega se od svojih ob znamenju Matere Božje. Njegova žena vije obupno roke, a on sam kaže z levico na Marijo tolažnico, od katere pričakuje zase in za svoje pomoči. V znožju Marijinega kipa na desni strani ždi domobrančeva mati z vnukom, a zadaj ob skali stoji mehkega obraza in s sklenjenimi rokami oče njegov. Dispozicija skupine je dobro premišljena in kompozicija dovolj originalna, kar treba poudariti, ker se pri predmetu, katerega si je umetnik izvolil, ni bilo baš lahko izogniti šabloni. Poteze na obrazu posameznih oseb so karakteristične in izražajo jako dobro njih čuvstva. Vse je morda malce idealizirano, a nikjer ni zaznati kake afektiranosti. Vidi se, da ima gosp. Vrbanija res umetniško nadarjenost in da se popne še do lepih uspehov, ako bode svoj talent primerno gojil.

—j—